

NOAH E. COTSEN LIBRARY OF
YIDDISH CHILDREN'S LITERATURE

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 04002

DOS MEYDELE MITN ROYTN
KLEYDELE

Nochem Weisman

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

know thy

WEISY 1946

הילע נעמאלן פון נחום ווייסמאן (WEISY)
אילוסטרירט פון נחום ווייסמאן
און אייראָן ווייסמאן

Dos Meidele Mitn Roiten Kleidele

Copyright 1940
By **NOCHEM WEISMAN**
Printed in U. S. A.

ארויסגעגעבן מיט דער הילף פון בר. 193 א. א. א.

נחום ווייסמאן

דאס מיידעלע מיטן רויטן קליידעלע

שפילט זיך אָט דאָס מיידעלע
מיטן רויטן קליידעלע
מיט איר גרעסער שוועסטערל
וואָס מען רופט גאָר עסטערל

מאַכן שייך און זעקעלעך
פאַר די קליינע טעקעלעך . . .
ציפן, ציפן העמערלעך
שפילן זיך אין קעמערלעך . . .

עסן זיסע סאַכערלעך
שפילן זיך אין כאַפערלעך :
וויגן אין די וויגעלעך
טעקעלעך און ציגעלעך . . .

האַצא, האַצא קלעצעלע
האַבן זיי אַ קעצעלע
פוצן עס מיט לענטעלעך
מיט די קליינע הענטעלעך . . .

קאָנט איר אויך דאָס מיידעלע
מיטן רויטן קליידעלע ?
הייסן, הייסט זי פייגעלע —
און זי עסט אַ בייגעלע . . .

פליען, פליען פייגעלעך —
האָט זי בלויע אייגעלעך :
פאַטשע, פאַטשע קיבעלעך —
טראָגט זי גרינע שיבעלעך . . .

קלינגען-קלאַנגען שערעלעך —
האָט זי רויטע הערעלעך :
פויקן, פויקן טעפעלעך —
טראָגט זי רויטע צעפעלעך . . .

האָט זי אויך אַ שוועסטערל —
רופט מען איר גאָר עסטערל :
טראָגט זי געלע זעקעלעך —
האָט זי רויטע בעקעלעך . . .

ערשט מייסעלע

אמאל איז געווען א מיידעלע.

האָט מיידעלע געהאַט אַ רויט קליידעלע.

האָט מיידעלע מיטן רויטן קליידעלע

געהאַט גרינע שיכעלעך.

בלויע אייגעלעך.

און רויטע צעפעלעך . . .

האָט מיידעלע מיטן רויטן קליידעלע

מיט די גרינע שיכעלעך

מיט די בלויע אייגעלעך

מיט די רויטע צעפעלעך —

געהייסן פייגעלע . . .

איז מיידעלע מיטן רויטן קליידעלע

מיט די גרינע שיכעלעך

מיט די בלויע אייגעלעך

מיט די רויטע צעפעלעך

וואָס האָט געהייסן פייגעלע —

געזעסן אַה אַ בענקעלע

און געגעסן אַ בייגעלע.

צווייט מייסערלע

איז דאָס מיידערלע מיטן רויטן קליידערלע
מיט די גרינע שיכערלעך
מיט די בלויע אייגעלעך
מיט די רויטע צעפערלעך
וואָס האָט געהייסן פייגעלע
וואָס איז געזעסן אה א בענקערלע
און געגעסן א בייגעלע —
געזעסן אין גאס, פאר דער טיר . . .
אין גאס איז געווען ווארעם.
די ביימער זיינען געווען גרין.
די זון האָט געשיינט ארום און ארום . . .
איז ווי נאָר דאָס מיידערלע מיטן רויטן קליידערלע
האָט געגעבן א קוק:
האָט זי דערזען: אזא גרויסע געלע בין
פליט אהער און אהין
מיט זשום-זשום-זשום
אין זשין-זשין-זשין
און וויל איר נאָר א קוש טאָן אין בעקערלע
וויל זי מיינט —
אז מיידערלע איז א ברום-גלעקערלע . . .

דריט מייסעלע

איז ווי גאר דאס מיידעלע מיטן רויטן קליידעלע

מיט די גרינע שיכעלעך

מיט די בלויע אייגעלעך

מיט די רויטע צעפעלעך

וואס האט געהייסן פייגעלע

וואס איז געזעסן אה א בענקעלע

איז געגעסן א בייגעלע

איז גאס פאר דער מיר

מיט זון ארום און ארום

האט דערזען די גרויסע געלע בין

וואס פליט אהער און אהין

מיט אזא זשום-זשום-זשום

און זשין-זשין-זשין

און וויל איר דאווקע א קוש מאן

אין בעקעלע —

האט זי אנגעהויבן שרייען :

— מאמע! מאמע! מאמע!

זע אזא גרויסע געלע בין

פליט אהער און אהין!

מאמע, זי וועט מיר א בים מאן!

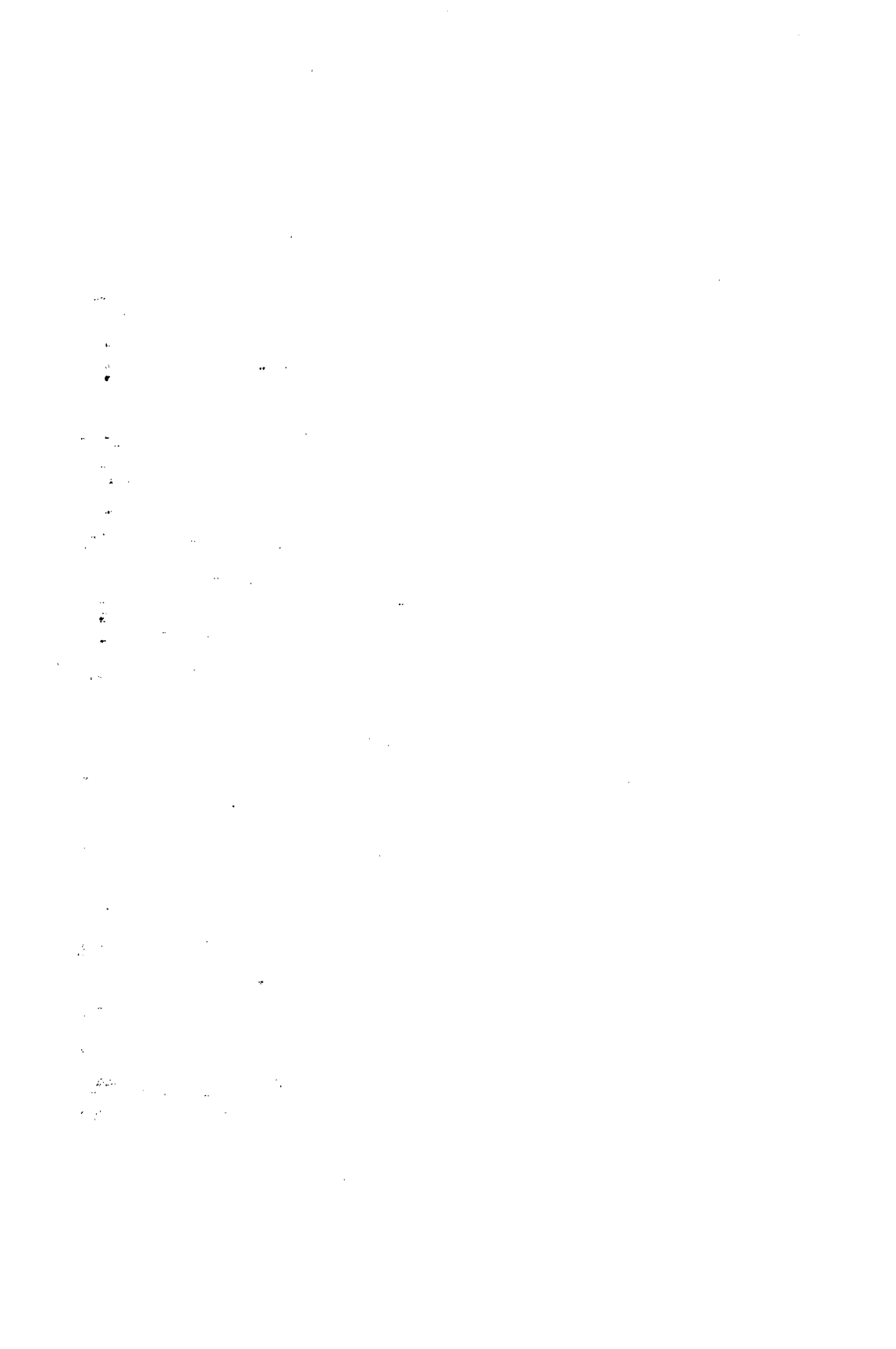
און די בין איז געפלוין אהער און אהין

אהין און אהער

אהער און אהין

מיט זשום-זשום-זשום

און זשין-זשין-זשין ! . . .

פערט מייסערלע

און די בין איז געפלוין אהער און אהין.
אהין און אהער,
מיט זשום-זשום זשום
און זשין-זשין-זשין
און מיידעלע מיטן רויטן קליידעלע
האָט געררייט דאָס קעפעלע
אהער און אהין
אהין און אהער
און געוואָלט אוועקטרייבן די געלע בין.
האָט זי געשריען און געשריען
און גערופן: — מאמע! מאמע!
איז אַריסגעקומען די מאמע
און דערזען די בין
האָט זי מיט איר פארטעך
א פאָכע געטאָן אהער און אהין
און פארטריבן די בין . . .
אויסגעקושט דאָס אייגעלע
נאָם וויינענדיקן מיידעלע
און אַרײַן צוריק אין הויז.
איז מיידעלע מיטן רויטן קליידעלע
געבליבן ווייטער זיצן אפן בענקעלע
און ווידער גענומען עסן
דאָס פרישע בייגעלע . . .

פינפט מייסעלע:

איז ארויסגעקומען פון ערגעץ אזא שווארץ, שווארץ
קעצעלע. אזא קליין, קליין קעצעלע. איז קעצעלע צוגע-
קומען צום בענקעלע, וואו פייגעלע-בייגעלע איז געזעסן.
האָט דאָס שוואַרצע, שוואַרצע קעצעלע דערזען די גרינע
שיכעלעך וואָס מיידעלע האָט געטראָגן. מיידעלע האָט זיך
געשפּילט מיט אירע פּיסעלעך. געקלאַפט מיט זיי אין בענ-
קעלע. זיי אויפגעהויבן און אַראָפּגעלאָזט און געפּויקט,
געפּויקט מיט זיי אין בענקעלע. האָט קעצעלע געזען די
גרינע שיכעלעך ווי זיי הייבן זיך אויף און לאָזן זיך אַראָפּ.
האָט זי געמיינט אז דאָס זיינען צוויי גרינע פייגעלעך. האָט
קעצעלע גענומען שפּילן זיך מיט זיי. זי האָט זיי געלאָזט
זיך אויפהייבן און באַלד אונטערגעשפּרונגען און געוואַלט
זיי כאַפּן . . .

האָט מיידעלע זייער, זייער געלאַכט פונעם נאָרישן קע-
צעלע וואָס מיינט אז דאָס זיינען גרינע פייגעלעך . . .

— „נאָריש, נאָריש קעצל. דאָס זיינען מיינע נייע שי-
כעלעך, וואָס מאַמע האָט מיר געקויפט! דאָס זיינען ניט קיין
פייגעלעך! פייגעלעך פליען ארום . . . דו בעסער קריד
אַרײַף אויפן בוים, וועסטו האַבן אַסאך פייגעלעך!

האט דאס שווארץ-שווארצע קעצעלע געפאלגט און זיך
ארויפגעדראפעט אויפן בוים . . . נאך אז זי איז ארויף אויפן
בוים, איז צוגעפלונגן צו איר א גרויסער פויגל און האט איר
אזא קלאפ געטאן מיטן שנאבל אין קעפל, אז זי האט זיך
זייער, זייער שטארק צעוויינט און געמיאוקעט:

— „מיא-מיא-מיא! וואו ביסטו מאמע? קום שנעלער!

העלף! העלף!“

איז גלייך אנגעקומען די מאמע קאץ, שנעל ארויף
אויפן בוים און מיט אירע ציינדלעך אנגעכאפט דאס קעצל
פארן פעלעכל און זיך מיט דעם אראפגעגליטשט פון בוים
און דאס צוריק געטראגן אין קעלער, צו די איבעריקע קע-
צעלעך . . .

זעקסט מייסעלע:

זיצט זיך אזוי דאָס מיידעלע און זעט ווי די מאמע קאץ
טראַגט אין פּיסק דאָס קליינע שוואַרץ-שוואַרצע קעצעלע,
וואָס האָט זיך ערשט געשפּילט מיט אירע גרינע שיכעלעך...
זעט זי אז די מאמע קאץ טראַגט אריין דאָס קעצעלע אין
קעלער אריין. הייבט זיך אויף דאָס מיידעלע און גייט איך
אריין אין קעלער, א קוק טאָן וואָס וועט די מאמע קאץ טאָן
דאָרט מיטן קעצל... .

קומט מיידעלע אריין אין קעלער און זעט: אין אַ ווינקל,
שטייט אַ שטרווען קיישל... מיידעלע דערקאָנט: דאָס איז
דאָס אלטע קיישל וואו מאמע פלעגט האַלטן די וועש...
אינעם קיישל שפּילן זיך פינף קעצעלעך. זיי קייקלען זיך
איבער און בייסן זיך און רייסן זיך איינס מיטן צווייטן, אזוי
ווי קעץ... .

דאָס שוואַרצע קעצעלע איז דאָרט נאָך ניטאָ... וואוּזשע
איז די מאמע מיטן שוואַרץ-שוואַרצן, קעצעלע? ...

פּרוּצלונג דערהערט מיידעלע: מיאן! מיאן! מיאן!

אהא, דאָס שוואַרצע קעצעלע וויינט... לויפט מיידעלע
אין טיפּן קעלער אריין און זעט: שוואַרץ-שוואַרצע קעצעלע
שטייט אַנטקעגן דער מאמע און וויינט. און מאמע שלאָגט
איר מיט אַ לאַפּקעלע איבערן פּאַנעם: — וועסט נאָך ארויס
פון קעלער, ווען איך הייס ניט? ... וועסט זיך נאָך דראָפּן
אויף די ביימער אָן מיין וויסן?"

וויינט דאָס קליינע קעצעלע: גיין מאמע, כּוועל מער
דאָס ניט טאָן! גיין מאמע! ..

זיבעט מייסעלע:

איז מיידעלע מיטן רויטן קליידעלע
מיט די גרינע שיכעלעך
מיט די בלויע אייגעלעך
מיט די רויטע צעפעלעך
ווייטער געזעסן אין גאס פאר דער טיר.
אין דרויסן איז געווען ווארעם.
די ביימער זיינען געווען גרין.
און פארטריבן איז געווען די געלע בין.
איז געזעסן פייגעלע
און ווידער געגעסן דאס פרישע בייגעלע.
איז דורכגעפלוין א גאלדן פייגעלע.
גיט דאס א קוק:
עס זיצסט זיך אה א בענקעלע
אזא שוין מיידעלע מיט א רויט קליידעלע
און עסט זיך א בייגעלע . . .
האט דאס גאלדן פייגעלע
א פינטל געטאן מיטן אייגעלע:
מיידעלע, מיידעלע איך בין הונגעריק

גיב מיר אויך א שטיק בייגעלע!
קוקט מיידעלע מיטן רויטן קליידעלע
צום גאלדענעם פייגעלע און שמייכלט
צו דעם. וויל ניט געבן קיין בייגעלע.
הייבט זיך אויף דאָס גאלדענע פייגעלע
און טוט א פלי גלייך צום בייגעלע
און ניט דאָס א כאַפּ מיטן שנאָבל
און אַנטלויפט, אַנטלויפט, אַנטלויפט . . .
בלייבט דאָס מיידעלע מיטן רויטן קליידעלע
זיצן אפן בענקעלע —
און ניטאָ מער קיין בייגעלע !
אָוועק מיטן פייגעלע ! . . .

אנט מייסעלע:

דאס גאלדענע פייגעלע איז צוערשט ארויפגעפלוין אויפן
הויכן בוים... אנדערגעלייגט דאס פרישע בייגעלע אונטער
די פיסעלעך און זיך אוועקגעשטעלט זינגען.

האָט גאלדן פייגעלע אזוי שיינ געזונגען און געזונגען. האָט
מיידעלע ארויפגעקוקט און זיך איינגעהערט... .

זיינען אירע בלויע אייגעלעך נאך בלויער געוואָרן און
אזוי גרויס, גרויס געוואָרן... .

און פייגעלע האָט געזונגען און געזונגען ביז אַ ווינטל איז
געקומען צולייפן, זיך אריינגעכאפט אין בוים און אנגעהויבן
אזוי צו בלאָזן, אז אלע בלעטעלעך האָבן אנגעהויבן אזוי צו
רוישן... .

האָט דאָס גאלדענע פייגעלע אַ פאָטש געטאָן מיט די
פליגעלעך, געכאפט דאָס בייגעלע אין שנאָבל אריין און זיך
אויפגעהויבן אין דער לופטן.

גאלדן פייגעלע האָט זיך געדרייט, געדרייט און ארומגע-
דרייט, געפלוין ארום דעם מיידעלע מיטן רויטן קליידעלע...
האָט מיידעלע געמיינט, אז גאלדן פייגעלע וועט איר
באלד אָפגעבן דאָס פרישע בייגעלע... .

פלוצלונג אָבער, האָט זיך דאָס גאלדענע פייגעלע אויפגע-
הויבן אזוי הויך, הויך, הויך און אוועקגעפלוין... .

ניינט מייסעלע:

איז דאָס מיידעלע מיטן רויטן קליידעלע
געזעסן אין דרויסן אפן בענקעלע
און געטראַכט: „וואו איז מיין בייגעלע?
איז דאָס אוועק מיטן פייגעלע? ...
קוקט זי אין אלע זייטן
און זוכט דאָס גאַלדענע פייגעלע
מיטן פרישן בייגעלע ...
זוכט און זוכט און קוקט און קוקט ...
ניטאָ פייגעלע.
ניטאָ בייגעלע.
הייבט זיך אויף דאָס מיידעלע מיטן רויטן קליידעלע
פון איר בענקעלע:
— „איכל גיין אויסזוכן דאָס גאַלדענע פייגעלע
וואָס האָט מיר צוגענומען מיין בייגעלע“ ...
שפּאַנט אוועק דאָס מיידעלע מיטן רויטן קליידעלע
אויסזוכן דאָס גאַלדענע פייגעלע ...
גיט דאָס און גייט
שטילינקערהייט ביז זי קומט צו
צו אַ הויכן בוים ...
האָט דער בוים אַזעלכע גרינע בלעטער
און אין גאָס איז וואַרעם
און אונטערן בוים וואַקסט אַסאַך. אַסאַך
גרינע הויכע גראַז ...
גיט דאָס מיידעלע מיטן רויטן קליידעלע
אַ שמעק מיט דער נאַז
אין דעם גרינעם גראַז
און זעצט זיך אוועק אונטערן בוים ...

צענט מייסערלע:

גיט דאס מיידעלע מיטן רויטן קליידעלע
א שמעק מיט דער נאז
אינעם גרינעם גראז
און זעצט זיך אזועק אונטערן בוים . . .
זיצט זי אזוי אין גראז
לויפט ארויס א רויטער האז
שמעלט זיך דער רויטער האז
אף די הינטערשטע פיסלעך אין גראז
גלייך אנטקעגן דעם מיידעלע מיטן רויטן קליידעלע.
— „מיידעלע מיטן רויטן קליידעלע
מיט די גרינע שיכעלעך
מיט די בלויע אייגעלעך
מיט די רויטע צעפעלעך
ווער ביסטו און פון וואנעט קומסטו אהער?“
האט דער האז אין גראז געפרעגט.
האט מיידעלע געזאגט:
העזעלע — קורץ געזעלע.
עפשער האסטו געזען א גאלדן פייגעלע

וואס האָט מיר צוגענומען

מיין פריש בייגעלע ?

פארטראַכט זיך העזעלע

און שמעקט מיט דער נאָז

אינעם גרינעם גראָז

און זאָגט :

— „כוועל דיך נעמען אין וואַלד

און אויפזוכן באַלד, באַלד, באַלד

די רויטע וועווערקע אה שפיץ פון בוים

וואו מען דערזעט זי קוים —

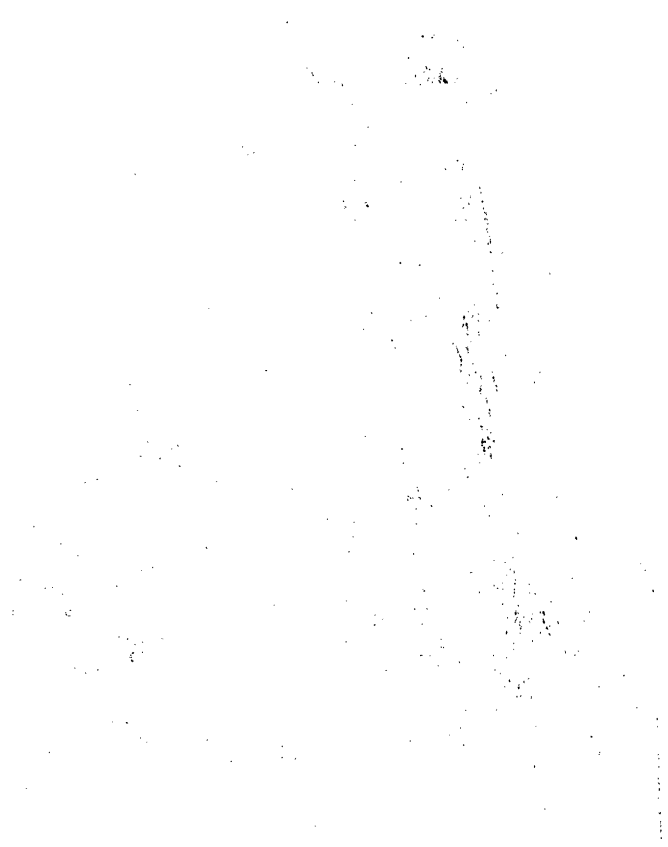
וועט זי אונדז ווייזן

די היים פונעם גאַלדענעם פייגעלע

וואָס עסט איצט דיין בייגעלע !” . . .

ערפֿט מײסעלע:

גײט מײדעלע מיטן רוײטן קלײדעלע מיטן רוײטן העזעלע.
וואו גײט פּײגעלע-בײגעלע מיטן רוײטן העזעלע? זײ
גײען אײצט אין פּעלד אױעק. דאָס פּעלד איז גרויס. דאָס
פּעלד איז ברייט. אױפֿיל ווילדע בלומען ליגן דאָרטן אױס-
געשפּרייט . . . גײט העזעלע-געזעלע פּאָרויס און מײדעלע
נאָך אױס. קױמט מען צו, צו אַ קלײן, נידעריק בײמעלע, וואָס
וואַקסט אײנס אַלײן אין מיטן פּעלד.

— „דו וואָרט אױס דאָ, מײדעלע. אױכֿל באַלד אַרויס-
קומען!“ אַזוי זאָגט דאָס רוײטע העזל און ווערט באַלד פּאַר-
שוואַנדן צווישן די גראַזן אַרום דעם בײמעלע . . .

שטייט מײדעלע און קאָן נישט פּאַרשטיין:

— וואו איז אַהינגעקומען דאָס העזעלע? האָט דאָס הע-
זעלע עפּשער מיך אָפּגענאַרט און וועט מיך לאָזן אײנע
אַלײן אין מיטן פּעלד?

נאָר מײדעלע האָט נישט קײן צײט צו טראַכטן. זי הערט
פּלוצלונג ווי די גראַזן און בלעטלעך אַרום בײמעלע רוײשן
אזן צײטערן און בײגן זיך . . .

זעט מײדעלע: רוײט העזעלע איז אַרויסגעקומען און
נאָך אױס: אײנס, צוויי, דריי, פּיר, פינף, זעקס, זיבן, אַכט, ניין,
צען אַזעלכע קלײנינקע, שײנע העזעלעך.

האַבן זיך אַלע העזעלעך אױסגעשטעלט, ווי סאָלדאָטן
אײנס נאָכן צווייטן . . . די מאַמע פּאָרויס און מען האָט זיך
גערירט פּון אַרט . . .

צוועלפט' מייסערלע:

גייט מיידעלע מיטן רויטן קליידעלע.
גייט העזעלע — קורץ געזעלע . . .
גייט מען און מען גייט און מען גייט . . .
און אין דרויסן איז ווארעם.
און ביימער זיינען גרוין . . .
און טייבעלעך פליען אהער און אהין . . .
גייט מען בארג אראפ
גייט מען בארג ארויף
שטייט אה שפיץ פון בארג אזא ווייסער הויף . . .
קומען זיי ביידע אריין אין הויף
וואס אפן בארג ארויף . . .
דערשרעקן זיך פאר זיי די מאמע גענדרו
וואס שפאנען מיט אזויפיל געלע גענדרולעך ארום.
דערשרעקן זיך פאר זיי די מאמע הינט
וואס היטן קליינע הינטעלעך פון בייז . . .
ווערט א טומל, ווערט א ראש, ראש, ראש . . .
נאר מיידעלע מיטן רויטן קליידעלע
און העזעלע קורץ געזעלע שרעקן זיך ניט.

שטעלט העזעלע אויף זיינע לאנגע אויערן

און גיט א זאג :

שא, זאל זיין! שטייל זאל זיין!

שטעלט דעם גרויסן טומל איין

ווען עס קומען געסט אריין . . .

רופט זיך אפ פייגעלע :

מיר גייען אויפזוכן דאס גאלדענע פייגעלע

וואס האט בא מיר צוגענומען מיין בייגעלע!

איז אזוי שטייל געווארן אין הויף

וואס אפן בארג ארויף . . .

די גענרו האבן אויפגעהערט גראנערן.

די קאטשקעס האבן אויפגעהערט צו מאקן.

די הינט האבן אפגעשטעלט דאס האווקען.

די קעץ האבן אויפגעהערט מיאווקען.

און סהאבן זיך אויסגעשטעלט אין א לאנגע, לאנגע

שורע די זיידעס און באבעס און טאטעס און מאמעס

און ברידער און שוועסטער גענרו און קאטשקעס און

הינער און הענער און הינט און קעץ

און מיטגעגאנגען מיטן מיידעלע אין רויטן קליידעלע

און העזעלע קורץ נעזעלע . . .

דרייצנט מייסעלע:

שטייען זיי אויסגעשטעלט אין א לאנגע, לאנגע, לאנגע שורע אלע. ווארטן זיי. אויף וואס ווארטן אלע גענדזעלעך. אלע קאטשקעלעך און הינדעלעך און הענדעלעך און הינדעלעך און קעצעלעך? . . . זיי ווארטן אן מיידעלע מיטן רויטן קליידעלע זאל געבן א באפעל . . . און וועט מיידעלע געבן א באפעל, וועט מען זיך אלע לאזן אין וועג אריין . . . וואוושע איז דאס מיידעלע מיטן רויטן קליידעלע? . . . אט שטייט זי גאר אין גרויסן גארטן מיט בלומען . . . וואס טוט מיידעלע אין גארטן? זי קוקט און באקוקט אין באשמעקט אלע בלומען, ווייל זיי שמעקן אזוי שיין . . . זיינען אבער די בלומען אזעלכע הויכע, הויכע . . . און פייגעלע-בייגעלע איז אזא קליין, קליין מיידעלע אן מען זעט איר באלד ניט ארויס . . .

און ווי פייגעלע-בייגעלע שטייט אזוי און שמעקט און שמעקט און באשמעקט אלע בלומען, קומען אן צופליען אזויפיל זומער-פייגעלעך . . . גרויסע און קליינע. בלויע און געלע און רויטע און גרינע . . . טאנצן פליענדיק ארום מיי-דעלע מיט די רויטע צעפלעך און גרינע שיכעלעך . . . טאנצן און פליען, פליען און טאנצן ארום . . .

און פלוצלונג לאזן זיך אלע זומערפייגעלעך אראפ אפן רויטן קליידעלע . . . אלע, אלע אויף אמאל . . .

דערשרעקט זיך פייגעלע-בייגעלע און גיט א געשריי קומט באלד אן צו לויפן דער היטער האז און מיט זיינע פיסעלעך שארט ער אראפ אלע, אלע, אלע זומערפייגעלעך וואס פארן אלע אראפ אין גראז . . .

פערצנט מייסעלע:

גייט מיידעלע פארום
און נאך איר — א לאנגע, לאנגע, לאנגע, לאנגע שורע
מיט העזעלעך און קאטשקעלעך און גענדזעלעך
און הינדעלעך . . .
און דער וועג איז א שיינער
און וועג איז א ריינער
און באם זייט וועג שטייען אועלכע הויכע, הויכע ביימער
און סאז שטיל און שא . . .
הערט מיידעלע ווי די פייגעלעך זינגען.
קוקט זי ארויף אויף אלע ביימער
עפשער וועט זי דערזען דאס גאלדענע פייגעלע
וואס האט איר צוגענומען דאס פרישע בייגעלע . . .
קוקט זי און קוקט.
קוקט דאס העזעלע און קאטשקעלע און גענדזעלע און
הינדעלע און הענדעלע —
אלע רייסן די העלזעלעך ארויף, ארויף, ארויף . . .
זייגען אבער די בלעטער פון די ביימער אזוי גרין
און גרום און פארשטעלן די פייגעלעך וואס זינגען . . .

פֿרוצלזנג פֿליט פֿאַרביי אַ טירטל-טויב.

— „מיידעלע מיטן רויטן קליידעלע, וואָס זוכסטו?“

פרעגט די טירטל-טויב.

זעצט זיך מיידעלע אַוועק, אין מיטן וועג

זעצן זיך אלע אויך אַוועק.

נאָר די טירטל-טויב שטייט אַה אַ נידעריק צווייגעלע.

דערציילט מיידעלע די גאַנצע גרויסע, לאַנגע מייסע

מיטן פֿרישן בייגעלע, מיטן גאַלדן פֿייגעלע . . .

רופֿט זיך אָן די טירטל-טויב :

— „קומט אלע מיט מיר. איך וועל אַרומפֿליען הויך

איבער אלע ביימער און וועל איך העלפֿן זוכן.“

איז מיידעלע אַזוי גליקליך. פֿאַטשט זי מיט די הענט-

לעך פֿאַר פֿרייד.

הייבט מען זיך אויף פֿון גראַז

און מען שפּאַנט ווייטער, ווייטער, ווייטער . . .

די טירטל-טויב פֿליט און קוקט אַריין צווישן די גרינע

בלעטער פֿון די ביימער. זי זעט דאָרטן אַזויפיל שיינע פֿיי-

געלעך וואָס זיצן אין די נעסטן און גיבן אַכטונג אַה די נאָ-

קעטע קינדערלעך, וואָס שמעקן אַרויס זייערע קעפעלעך

און בעטן עסן, עסן, עסן . . .

פופצנט מייסערלע:

שפאנט מען ווייטער און ווייטער און ווייטער . . . זוכט די טירטל-טויב צווישן אלע ביימער, צווישן אלע צווייגן דאס גאלדענע פייגעלע וואס האט צוגענומען פייגעלעס בייגעלע. איז ניטא און ניטא.

וואזשע איז טאקע דאס גאלדענע פייגעלע?
ווייסט קיינער ניט. דערווייל זוכט מען . . .

און ווי זיי זוכן אלע דאס גאלדענע פייגעלע, שפרינגט אראפ פון א הייכן, הייכן בוים, א רויטע וועווערקע. די רויטע וועווערקע איז צוגעלאפן גלייך צום רויטן העזעלע. א, ווי זיי האבן זיך ביידע דערפרייט! זיי האבן זיך געקושט אין די פיסקלעך אזוי לאנג, לאנג, לאנג . . .

און דאס רויטע העזעלע האט דערציילט דער רויטער וועווערקע אז זיי זוכן דאס גאלדענע פייגעלע וואס האט צו-געכאפט אזא פריש בייגעלע באס מיידעלע מיטן רויטן קליידעלע . . .

האט זיך רויטע וועווערקע פארטראכט פארטראכט און געזאגט:

— „איך וועל שפרינגען פון בוים צו בוים, פון שפיץ צו שפיץ . . . איך וועל אריינקוקן אין יעדער געסט . . . עפשער וועל איך אים געפינען!“

שפאנט מען ווייטער און ווייטער.

טירטל-טויב פליט. רויטע וועווערקע שפרינגט.

אבער . . . ניטא און ניטא . . .

זעכצנט מייסערע:

שפרינגט די רויטע וועווערקע פון איין שפיץ בוים צום צווייטן. שמעקט און שמעקט און זוכט און זוכט.

פליט די מירטל-טויב פון צווייג צו צווייג און כאטראכט אלע פייגל . . . נאך דאס גאלדענע פייגעלע איז ניטא . . . ניטא . . .

אבער פארוואס האט זיך פלוצלונג אפגעשטעלט די רויטע וועווערקע און וויל ניט מער שפרינגען אפן צווייטן בוים? . . . וואס האט זי דארטן געפונען? וואס האט זי דארטן דערזען? פארוואס האט זיך דאס אזוי דערשראקן?

רויטע וועווערקע האט דערזען אזא גרויסע, גרויסע גאלד-דענע סאווע . . . א פויגל אזא מיט אזעלכע גאלדענע פעדערן און אזעלכע גרויסע קיילעכיקע אויגן . . .

האט זיך וועווערקע דערשראקן. די סאווע איז אזא גרויסע. די סאווע איז אזא שטארקע, די סאווע קאן אים נאך אזוי א כאפ טאן און ער האט מוירע פאר זיין לעבן . . .

ניט זיך וועווערקע אזוי א קער און ארום:

— „רויט-העזל, זיי מיר געזונט! גייט שוין אן מיר זוכן דאס גאלדענע פייגעלע!“

און ער איז פלינק אריין אין א לאך פון א בוים . . .

ויבנצעט מייסערע:

בלייבן אלע שטיין אזוי אין מיטן וואלד . . . ווייסט ניט
מיידעלע וואס צו מאן . . . גיין ווייטער? איז דאך די ווע-
ווערקע אוועק. ווערזשע וועט שפרינגען פון בוים צו בוים
און זוכן דאס גאלדענע פייגעלע?

שטייען אלע . . . שטייען זיי און שטייען . . . זעען זיי:
די זון, אזא קיילעכיקע רייטע שטייט אפן הימל און דער
הימל איז איבער א בארג. און דער גאנצער בארג ברענט . . .
אזוי רויט . . . אזוי רויט . . .

פארוואס ברענט דער בארג אזוי רויט, רויט? ווייסן זיי
ניט אז די זון פארגייט שוין? ווייסן זיי ניט, אז באלד פאלט
צו די נאכט?

און זיי שטייען אלע אין מיטן וואלד. און די ביימער
רוישן, רוישן, רוישן . . .

דרייט זיך פלוצלונג איים דאס מיידעלע מיטן רויטן
קליידעלע און גיט א באפעל:

— „געגאנגען זאל זיין! מיר וועלן גיין און גיין ביז מיר
וועלן פון וואלד ארזיס און דאס גאלדענע פייגעלע געפינען.

די טירמל-טויב איז מיט אונדז. זי וועט ארומפליען און
אריינקוקן אין אלע געסטן!”

אנצנט מייסערע:

שפאנט מען ווייטער . . . שפאנט מען ווייטער . . . און
סאיז אזוי שטיל און סאיז אזוי שא . . . עם זינגען מער ניט די
פייגעלעך. זיי שלאפן שוין און דערציילן מיסטאמע שיינע
מייסעלעך זייערע קינדער אין די געסטן . . .

און אט זיינען זיי שוין ארויס פון וואלד. זיי שפאנען איצט
אויף אזא גרויס גרין פעלד מיט אזעלכע שיינע ווילדע
בלומען . . .

נאך פלוצלונג דערהערט פייגעלע-בייגעלע :

— „מעע-מעע!“ מעע-מעע!“

לויפט זי צו און דערזעט : אין גראז ליגט אזא שוין ווייס
יונג לעמעלע. עפשער איין טאג אלט.

פון וואנען קומט אהער אין מיטן פעלד אזא יונג ווייס
לעמעלע ?

געקומען אהער מיט דער מאמען . . . איז מאמע אוועק
און לעמעלע איז געבליבן אליין. ווייסט עם ניט וואו צו גיין.
האט עם מוירע זיין אליין. וויינט דאס מעע-מעע און רופט
די מאמע.

— „שא-שא שוין לעמעלע.“ זאגט פייגעלע-בייגעלע און
נעמט דאס לעמעלע אויף די הענט.

זי טראגט דאס אויף די הענט און מען גייט און מען גייט
פארויס.

ניינצט מייסערלע:

טראַגט מיידעלע דאָס לעמעלע אויף די הענט. אָבער
לעמעלע איז הונגעריק. וויינט לעמעלע און רופט זיין מאַ-
מע: מע-מע-מע! . . .

גייט מען און מען גייט. און באַלד איז שוין פאַרנאכט
אין דרויסן. איז דאָס גאַלדענע פייגעלע האַט מען אַלץ ניט
געפונען.

— וואו וועט מען גיין און וואו וועט מען זוכן, אז קיינער
ווייסט ניט וואו דאָס גאַלדענע פייגעלע איז?

גייט מען און מען גייט. און אין דרויסן איז אזא וואַרע-
מער זומער פאַרנאכט . . .

נאָר פֿלוצלונג דערהערט דאָס מיידעלע מיטן רויטן קליי-
דעלע, ווי עמיצער ווייט, ווייט, ווייט ענטפערט:

— „מעע! מעע! מעע! אַט דאָ בין איך מיין לעמעלע“.

לויפט פייגעלע-בייגעלע פאַרויס און דערזעט:

אפן פעלד שטייען אסאך שאַף מיט לעמעלעך און אַ וויי-
סע שאַף שטייט אין אַ ווייט אזא טרויריקע . . . זי האַט איר לע-
מעלע פאַרלוירן. און איר לעמעלע איז נאָך אזא יונגס. אזא
ישוואַכס . . .

— מעע-מעע-מעע, וואו ביסטו מיין לעמעלע? האַט זיך
דאָס ווייסע יונגע לעמעלע מיט אַ מאַל אזוי אַ ריס געטאַן
פון פייגעלעס הענטעלעך . . . אַ שפרונג געטאַן און שוין
געשטאַנען לעבן זיין מאַמע-שאַף און געזויגן, געזויגן די זיסע
מילך . . .

צוואנציקסט מייסערלע:

פליט און פליט און פליט די טירמל-טויב צווישן אלע
ביימער, זעט זי אלערליי שיינע, זינגנדיקע פינגל. נאך דאס
גאלדענע פייגעלע איז ניטא . . .

און מיידעלע מיטן רויטן קליידעלע, מיט די גרינע שי-
כעלעך, מיט די בלויע אייגעלעך, מיט די רויטע צעפעלעך,
וואס האט געהייסן פייגעלע און דאס גאלדענע פייגעלע האט
בא איר צוגענומען דאס פרישע בייגעלע, פילט אז די פיסע-
לעך טוען אזוי וויי . . . קאן זי מער ניט גיין. זעצט זי זיך
אוועק . . . זיצן אלע: די טאטעס און מאמעס, די זידעס און
באבעס, די ברידער און שוועסטער, קאטשקעס און גענרו
און הינער און הענער און העזעלעך און הינט און קעץ.

זיצן זיי אין זיצן און זיצן . . . זיצט אויך די טירמל-טויב
אף א בויס . . . און אין דרויסן איז שוין בלוי, בלוי . . . דער
הימל בלוי, די ביימער בלוי, און שטיל אזוי . . . און שטיל
אזוי . . . באהאלט די טירמל-טויב איר קעפעלע אין פלינגל
און כאפט א דרימל. פארווארפן אלע העזעלעך און הינטע-
לעך און קעצעלעך זייערע קעפלעך און שלאפן איין. בא-

האלטן די גענדר און קאמשקעס אין הינער און הענער זייערע
קעפ אונטער זייערע פעדערן און שלאפן אויך איין ... שטיי.
אלע שלאפן ...

און אין דרויסן איז שוין באנאכט. און סאיז פינצטער ...
און אויפן הימל קומען ארויס אזויפיל גאלדענע שטערן ...
זיצט מיידעלע און קוקט אויף די גאלדענע שטערן ... קוקן
די גאלדענע שטערן אויפן מיידעלע אראפ ...
זינגט אראפ איין שטערן צום מיידעלע מיטן רוטן קליי-

דעלע :

— שלאף איין. שלאף איין מיידעלע

איך וועל דיר פארוויגן :

גוט איז, גוט איז אט אזוי

אפן גראז צו ליגן ...

איך וועל דיר א מאמע זיין

ליי-ליי, ליי-ליי זינגען :

און ווי נאר דער גאלדענער שטערן האט אנגעהויבן זינגען,
איז אנגעקומען אזא קיל, קיל ווינטעלע און מיידעלע
איז איינגעשלאפן ...

